

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

“สุขภาพ หมายถึง สุขภาวะโดยรอบด้าน ได้แก่ สุขภาวะทางกายหรือทางวัตถุ สุขภาวะทางจิต สุขภาวะทางสังคมหรือการอยู่ร่วมกัน สุขภาวะทางปัญญาหรือทางจิตวิญญาณ” (ประเวศ วะสี, 2544, น. 6)

สุขภาพเป็นสิ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ทุกคนและเป็นฐานที่ส่งผลต่อการดำเนินชีวิต ภาวะสุขภาพเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจและปัญญาของตัวบุคคล ผลต่อครอบครัว องค์กร สังคม อาชีพ การดูแลเมื่อเจ็บป่วยของคนในครอบครัว ภาวะค่ารักษาพยาบาล ความสามารถในการเรียนรู้ ประสิทธิภาพในการทำงาน และคุณภาพของงาน เป็นต้น นอกจากนี้ทุกภาวะยังส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ เพราะถ้าคนซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไม่แข็งแรงประเทศก็จะอ่อนแอตามไปด้วย การทำให้ประชาชนมีสุขภาพดีทั้งทางร่างกาย จิตใจ สังคม และจิตวิญญาณ ควรมีองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่

1. ระบบสาธารณสุข เป็นระบบทางสังคมที่มีความสำคัญในการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่พึงปรารถนา เป็นผู้มีความรู้ เนื่องจากคุณภาพของคนเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างเศรษฐกิจและทุนทางสังคมที่เข้มแข็ง เพื่อบรรลุเป้าหมายที่จะทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ระบบสาธารณสุขต้องมีการบริการ 4 ประเภท ได้แก่

1.1 การส่งเสริมสุขภาพ คือ การมุ่งส่งเสริมให้ประชาชนมีสุขภาพทางกายและสุขภาพจิตที่สมบูรณ์สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.2 การป้องกันโรคและการควบคุมโรค เป็นบริการที่เน้นการป้องกันโรคของประชาชนรวมทั้งควบคุมและจำกัดโรคที่เกิดขึ้น

1.3 การรักษาพยาบาล มีเป้าหมายอยู่ที่การวินิจฉัยโรคและการรักษาพยาบาล

1.4 การฟื้นฟูสุขภาพ เป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ป่วยเกิดความพิการหรือกำจัดความพิการให้หมดไป เพื่อให้สภาพร่างกายและจิตใจผู้ป่วยกลับสู่ภาวะปกติ (มาลี ธรรมลิขิตกุล, 2543, น. 44)

2. นโยบายสาธารณะและนโยบายของรัฐ ต้องเป็นนโยบายที่ให้ความสนใจกับมิติสุขภาพและการส่งเสริมสุขภาพอย่างแท้จริง ตัวอย่างนโยบายสาธารณะที่เห็นเป็นรูปธรรมและเป็นการผลักดันให้เป็นนโยบายเพื่อสุขภาพแก่สังคม คือ การรณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่ ผลจากการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องโดยมีนักวิชาการและการเคลื่อนไหวของสังคมเป็นฐานสำคัญ มีสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.) ร่วมเป็นแกนนำ ทำให้เกิดกฎหมายเพื่อการไม่สูบบุหรี่หลายฉบับ และพ.ร.บ.กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) พ.ศ. 2544 ที่ให้เพิ่มภาษีสุราและบุหรี่ 2 เปอร์เซ็นต์ โดยนำเงินส่วนนั้นมาเข้ากองทุนสร้างเสริมสุขภาพเพื่อใช้สนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพของประชาชนและองค์กรต่าง ๆ หน่วยงานด้านการสร้างเสริมสุขภาพขยายวงกว้างขึ้น นอกจากประเทศไทยจะมีนโยบายสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนแล้ว ภาครัฐก็มีนโยบายที่มุ่งให้ประชาชนส่งเสริมสุขภาพ นับตั้งแต่ปี 2543 ประเทศไทยจัดทำพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติและยุทธศาสตร์การสร้างเสริมสุขภาพ “สร้างนำซ่อม” เป็นการปรับเปลี่ยนแนวคิดเรื่องสุขภาพจากการซ่อมสุขภาพเสียเป็นการสร้างเสริมสุขภาพดีแทน (“ส่งเสริม-สร้างเสริม สุขภาพ,” ออนไลน์, 2546) ซึ่งปัจจุบันมีกิจกรรมการรณรงค์ต่าง ๆ เพื่อเป็นการส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรคของคนไทยมากขึ้น เช่น การรวมตัวกันเป็นชมรมสร้างสุขภาพในชุมชนต่าง ๆ ทั่วประเทศ เป็นต้น

3. การมีส่วนร่วมของประชาชน นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าประเทศมีระบบสาธารณสุขที่ดี มีกฎหมาย และนโยบายสาธารณะที่ใส่ใจและให้ความสำคัญกับสุขภาพของประชาชนในประเทศ แต่สิ่งเหล่านี้จะไร้ประโยชน์ถ้าประชาชนและชุมชนไม่มีส่วนร่วมไม่เห็นความสำคัญของการดูแลสุขภาพตนเองในเชิงการป้องกัน และไม่นำความรู้ไปประยุกต์ใช้หรือไปปฏิบัติจริง ในทางกลับกันถ้าประเทศยังไม่มีระบบสาธารณสุข หรือไม่มีนโยบายในเชิงการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพที่ดีพอ การรวมตัวของประชาชนและชุมชนที่เห็นความสำคัญของภาวะสุขภาพจะเป็นพลังผลักดันที่ก่อให้เกิดนโยบายสาธารณะหรือเกิดกฎหมายที่ดีออกมาได้

ดังนั้น การทำให้ประชาชนมีสุขภาพดีต้องประสานเชื่อมโยงองค์ประกอบทั้ง 3 มิติ เพื่อให้ประชาชนมีความอยู่เย็นเป็นสุข มีสุขภาพร่างกาย จิตใจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่ดี แต่ความเจ็บป่วยเป็นภาวะที่ไม่สามารถป้องกันหรือคาดการณ์ได้อย่างสมบูรณ์ ประชาชนจึงควรมีโปรแกรมด้านสุขภาพที่จำเป็น เพื่อเป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่จะคุ้มครองเมื่อเกิดภาวะเจ็บป่วย สำหรับประเทศไทยมีระบบสวัสดิการด้านสาธารณสุขของรัฐที่ให้ความคุ้มครองด้านสุขภาพ ได้แก่ สวัสดิการข้าราชการให้ความคุ้มครองด้านสุขภาพพยาบาลแก่ข้าราชการและครอบครัว สวัสดิการรัฐวิสาหกิจคุ้มครองด้านสุขภาพของพนักงานรัฐวิสาหกิจและ/หรือครอบครัวของ

พนักงาน ประกันสังคม/กองทุนเงินทดแทนให้ความคุ้มครองและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ แก่พนักงานบริษัทเอกชน และบัตรประกันสุขภาพ 30 บาทรักษาทุกโรคให้ความคุ้มครองประชาชนทั่วไปที่ยังไม่ได้รับสวัสดิการในด้านสุขภาพ

ตารางที่ 1.1 แสดงการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า พ.ศ. 2547 ประชากรทั่วประเทศ 65.1 ล้านคน ได้รับสวัสดิการด้านค่ารักษาพยาบาลจากหน่วยงานของรัฐจำนวน 60.8 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 93.4 ของจำนวนประชากรทั้งหมด แสดงว่ารัฐได้พัฒนานโยบายเพื่อให้ประชาชนได้รับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองด้านค่ารักษาพยาบาลครอบคลุมมากขึ้น ซึ่งถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บุคคลพึงได้รับในฐานะประชากรของประเทศ

ตารางที่ 1.1

การได้รับสวัสดิการหลักด้านค่ารักษาพยาบาล จากหน่วยงานของรัฐ

เขตการปกครองและภาค	จำนวนประชากรรวม	การได้รับสวัสดิการหลักด้านค่ารักษาพยาบาลจากหน่วยงานของรัฐ			
		ได้รับ		ไม่ได้รับ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทั่วราชอาณาจักร	65,112,652	60,804,555	93.4	4,271,011	6.6
กรุงเทพมหานคร	8,100,162	6,724,163	83.0	1,369,834	16.9
ภาคกลาง	14,948,343	13,720,353	91.8	1,218,627	8.1
ภาคเหนือ	11,720,767	11,053,543	94.3	663,347	5.7
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	21,666,602	21,131,537	97.5	519,919	2.4
ภาคใต้	8,676,779	8,174,961	94.2	499,283	5.8

หมายเหตุ: มีประมาณร้อยละ 0.1 ของประชากรที่ไม่ทราบเกี่ยวกับการได้รับสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล

ที่มา: กลุ่มสถิติประชากรและสังคม สำนักงานสถิติเศรษฐกิจและสังคม สำนักงานสถิติแห่งชาติ พ.ศ. 2547

ระดับองค์กรมีองค์กรหลายแห่งที่จัดสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพสำหรับพนักงาน เพื่อที่จะจูงใจ ดึงดูดใจให้กับองค์กร หรือเพื่อที่จะเก็บรักษาคนดี คนเก่งให้อยู่กับองค์กร สวัสดิการที่องค์กรจัดให้ ได้แก่ การประกันสุขภาพหมักกับบริษัทประกันและการจ่ายค่ารักษาพยาบาล ในยามเจ็บป่วยให้แก่พนักงาน นับว่าเป็นอีกทางเลือกที่พนักงานสามารถใช้สิทธิประโยชน์ในการรักษาพยาบาลนอกเหนือจากสวัสดิการหลักของรัฐ ตารางที่ 1.2 และตารางที่ 1.3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ได้รับสวัสดิการด้านค่ารักษาพยาบาลจากหน่วยงานอื่น

ตารางที่ 1.2

การได้รับสวัสดิการทางด้านค่ารักษาพยาบาล จากหน่วยงานอื่น

ประเภทสวัสดิการที่ ได้รับ	จำนวน ประชากรรวม	การได้รับสวัสดิการทางด้านค่ารักษาพยาบาล จากหน่วยงานอื่น			
		ได้รับ		ไม่ได้รับ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทั่วราชอาณาจักร	65,112,652	3,267,264	5.0	61,830,790	95.0
กรุงเทพมหานคร	8,100,162	713,353	8.8	7,384,231	91.2
ภาคกลาง	14,948,343	895,641	6.0	14,045,077	94.0
ภาคเหนือ	11,720,767	722,657	6.2	10,997,667	93.8
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	21,666,602	563,867	2.6	21,099,335	97.4
ภาคใต้	8,676,779	371,746	4.3	8,304,481	95.7

ที่มา: กลุ่มสถิติประชากรและสังคม สำนักสถิติเศรษฐกิจและสังคม สำนักงานสถิติแห่งชาติ

พ.ศ. 2547

ตารางที่ 1.3

ผู้ได้รับสวัสดิการทางด้านค่ารักษาพยาบาลจากหน่วยงานอื่น

แบ่งตามประเภทสวัสดิการ

ประเภทสวัสดิการที่ได้รับ	ทั่วราชอาณาจักร	ภาค				
		กรุงเทพ มหานคร	กลาง	เหนือ	ตะวันออก เฉียงเหนือ	ใต้
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
ประกันสุขภาพกับบริษัท ประกัน	88.3	85.8	83.9	91.0	94.1	89.4
สวัสดิการจัดโดยนายจ้าง	9.1	11.1	13.9	4.1	4.9	9.6
อื่น ๆ	2.6	3.1	2.2	4.9	1.0	1.0

ที่มา: กลุ่มสถิติประชากรและสังคม สำนักสถิติเศรษฐกิจและสังคม สำนักงานสถิติแห่งชาติ พ.ศ. 2547

การมีระบบสวัสดิการด้านค่ารักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วยที่เหมาะสม เพื่อสร้างหลักประกันด้านสุขภาพเป็นสิ่งที่ดี แต่ระบบสวัสดิการด้านสุขภาพของไทยทั้งระบบสวัสดิการของรัฐและสวัสดิการของภาคเอกชนเน้นการให้สวัสดิการในรูปของการรักษาพยาบาลยามเจ็บป่วย ประกอบกับคนในสังคมส่วนใหญ่มิได้ให้ความสำคัญต่อการสร้างเสริมสุขภาพให้แข็งแรง เมื่อเกิดภาวะเจ็บป่วยจึงต้องเสียค่ารักษาพยาบาลเพื่อให้ร่างกายกลับเป็นปกติ ส่งผลให้งบประมาณด้านการรักษาพยาบาลเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากต้นทุนทางด้านการรักษาพยาบาล ได้แก่ การก่อสร้างสถานพยาบาล การจัดหาอุปกรณ์ เวชภัณฑ์ทางการแพทย์ การลงทุนเพื่อผลิตบุคลากรทางการแพทย์ เป็นต้นทุนที่มีราคาสูง แต่เมื่อบุคคลหายเป็นปกติก็กลับไปประพฤติปฏิบัติตัวตามเดิมทำให้มีโอกาสกลับไปเจ็บป่วยด้วยโรคเดิมหรือเจ็บป่วยจากโรคใหม่ ๆ ได้ (จินดา บุญช่วยเกื้อกุล, 2541, น. 66)

นโยบายการสร้างเสริมสุขภาพโดยรวมของประเทศนับว่าครอบคลุมแต่ยังมีปัญหาในการกระตุ้นให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของการมีสุขภาพดีอย่างแท้จริง และประชาชนยังไม่ได้นำสิ่งที่ได้รับรู้มาปฏิบัติอย่างจริงจัง จากตัวเลขการเจ็บป่วยของประชากรไทยพบว่าจำนวนผู้ป่วยเพิ่มขึ้นจาก 17.1% ในปี 2544 เป็น 18.7% ในปี 2546 และ

เพิ่มขึ้นเป็น 20.6% ในปี 2547 (ชื่นฤทัย กาญจนะจิตรา และคนอื่น ๆ, 2548, น. 14) จากการศึกษาของกระทรวงสาธารณสุข พบว่าโรคที่เป็นสาเหตุการป่วยมากที่สุด 3 อันดับแรกของคนไทย คือ โรคความดันโลหิตสูง 265,636 ราย โรคเบาหวาน 247,165 ราย โรคหัวใจและหลอดเลือด 242,023 ราย และมีประชาชนในกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสป่วยเป็นโรคทั้ง 3 ประมาณ 10 ล้านคน ซึ่งโรคเหล่านี้เกิดจากพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน อาทิ การบริโภคอาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะ การรับประทานผักและผลไม้ในปริมาณน้อย ขาดการออกกำลังกาย การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การสูบบุหรี่ ความเครียด เป็นต้น ทั้งที่พฤติกรรมการใช้ชีวิตประจำวันดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่สามารถหลีกเลี่ยงและป้องกันได้ (“เผยคนไทยออกกำลังกายน้อย เสี่ยงเป็นเบาหวาน-ความดัน-หัวใจ,” ออนไลน์, 2549)

ผู้ศึกษาศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานขายประกันของบริษัทประกันชีวิตเนื่องจากในสภาพเศรษฐกิจที่ถดถอย ระบบตลาดที่มีการแข่งขันกันอย่างมาก และชีวิตที่เร่งรีบในปัจจุบัน ทำให้พนักงานขายประกันต้องเผชิญกับความเครียด การทุ่มเทในการทำงานเพื่อให้งานบรรลุตามเป้าหมาย หรือเพื่อต้องการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ทำให้พนักงานขายประกันอยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่จะทำให้เกิดภาวะเจ็บป่วยได้ ผู้ศึกษาจึงต้องการศึกษารว่านอกจากนโยบายการส่งเสริมสุขภาพของรัฐ สวัสดิการด้านสุขภาพและค่ารักษาพยาบาลที่พนักงานได้รับความคุ้มครองอยู่ในปัจจุบัน พนักงานประพฤติปฏิบัติและดูแลสุขภาพของตนเองในเชิงการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพอนามัยอย่างไรบ้าง เพราะผู้ศึกษาเห็นว่า การส่งเสริมให้พนักงานสร้างสุขภาพอนามัยถือเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาที่ดีมีประโยชน์และการดูแลสุขภาพเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับทุกคนที่ต้องเอาใจใส่ และรู้ซึ่งถึงความสำคัญของการมีสุขภาพที่ดี เพื่อชีวิตที่มีคุณภาพและมีความสุขก่อนที่จะเจ็บป่วยร้ายแรงหรือเรื้อรังด้วยโรคที่สามารถป้องกันได้จนกระทั่งไม่สามารถจะเยียวยาหรือต้องหมดเงินไปกับค่ารักษาพยาบาลในราคาแพง

กอบปรักกับการศึกษาการคุ้มครองตนเองด้านสุขภาพของพนักงานในเชิงการป้องกันจะมีประโยชน์ในการพัฒนารูปแบบการสร้างเสริมสุขภาพและการจัดสวัสดิการในองค์กรรวมถึงสามารถเป็นแนวทางเพื่อไปปรับใช้กับแนวนโยบายในการสร้างเสริมสุขภาพของประชาชนส่วนรวมได้ตรงจุดมากขึ้น ถ้าสามารถส่งเสริมให้พนักงานมีพฤติกรรมด้านสุขภาพเชิงการป้องกันและลดอัตราการเจ็บป่วยด้วยโรคที่สามารถป้องกันได้ องค์กรจะลดอัตราการลาป่วยของพนักงานสามารถลดค่าใช้จ่ายของสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล ลดต้นทุนขององค์กร เพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและเพิ่มศักยภาพขององค์กร ประโยชน์ที่รัฐจะได้รับถ้าสามารถส่งเสริมให้ประชาชน

สร้างเสริมสุขภาพได้อย่างสม่ำเสมอ รัฐจะสามารถลดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลและสามารถนำเงินไปจัดสวัสดิการทางสังคมเพื่อพัฒนาประเทศด้านอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการคุ้มครองตนเองด้านสุขภาพของพนักงานบริษัทประกันชีวิตในเชิงการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพอนามัย

ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาการคุ้มครองตนเองด้านสุขภาพของพนักงานบริษัทประกันชีวิตในเชิงการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพอนามัย โดยใช้การพัฒนาทักษะส่วนบุคคล (Develop personal skill) เป็นกรอบในการศึกษา โดยศึกษาข้อมูลทั่วไป คือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส รายได้ ภาวะสุขภาพ โรคประจำตัว พฤติกรรมเสี่ยง และสวัสดิการด้านสุขภาพที่พนักงานได้รับความคุ้มครองอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีผลต่อการคุ้มครองตนเองด้านสุขภาพที่แบ่งออกเป็น

1. การประพฤตินิติปฏิบัติตนเกี่ยวกับการคุ้มครองตนเอง ได้แก่ การออกกำลังกาย การรับประทานอาหาร/อาหารเสริม การหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยง การพักผ่อน และการตรวจสุขภาพประจำปี
2. ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพในเชิงการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพอนามัย ได้แก่ ค่าใช้บริการสถานออกกำลังกายต่อเดือน ค่าใช้จ่ายในการซื้ออาหารเสริมต่อเดือน ค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนต่อเดือน และค่าใช้จ่ายในการตรวจสุขภาพ

ขอบเขตด้านประชากร

การศึกษาครั้งนี้เป็นศึกษาการคุ้มครองตนเองด้านสุขภาพของพนักงานขายประกันที่เป็นพนักงานประจำของบริษัทประกันชีวิต A สำนักงานใหญ่ จำนวน 100 คน

คำนิยามศัพท์

การคุ้มครองตนเองด้านสุขภาพ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตนของพนักงานเกี่ยวกับการคุ้มครองตนเองและค่าใช้จ่ายในเชิงการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพอนามัย

การประพฤติปฏิบัติตนเกี่ยวกับการคุ้มครองตนเอง ได้แก่ การออกกำลังกาย การรับประทานอาหาร/อาหารเสริม การหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยง การพักผ่อน และการตรวจสุขภาพประจำปี ถือเป็นพฤติกรรมในการป้องกันมิให้เกิดภาวะเจ็บป่วยหรือลดอัตราภาวะเจ็บป่วยให้น้อยลงจากโรคที่สามารถป้องกันได้

ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่เสียไปในเชิงการป้องกันและสร้างเสริมสุขภาพอนามัย ได้แก่ ค่าใช้บริการสถานออกกำลังกายต่อเดือน ค่าใช้จ่ายในการซื้ออาหารเสริมต่อเดือน ค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนต่อเดือน และค่าใช้จ่ายในการตรวจสุขภาพต่อเดือน

สวัสดิการด้านสุขภาพ หมายถึง สวัสดิการด้านค่ารักษาพยาบาลและโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพที่พนักงานได้รับความคุ้มครองอยู่

พนักงาน หมายถึง พนักงานชายประกันที่เป็นพนักงานประจำของบริษัทประกันชีวิต A สำนักงานใหญ่

พฤติกรรมเสี่ยง หมายถึง การประพฤติปฏิบัติที่ทำลายสุขภาพหรือทำให้เกิดภาวะเจ็บป่วย ได้แก่ ความเครียด การดื่มสุรา และการสูบบุหรี่